

Μετά την κηδεία είχαμε γυρίσει στο σπίτι του Παύλου. Δίπλα από τη βιτρίνα που φιλοξενούσε μια συλλογή από τουφέκια, υπήρχε ένα κολάζ από φωτογραφίες του [Σωτήρη](#)

Η πιο ξεχωριστή ήταν μια έγχρωμη, όπου κοιμόταν ανάσκελα με σκέπασμα μια ανοικτή εφημερίδα.

«Που είναι αυτή η εικόνα»; ρωτώ «Εδώ», απαντά ο Παύλος, δείχνοντας μου τον καναπέ και συμπληρώνει:

«Ο Σωτήρης ήταν ο πιο στενός μου φίλος, για πολλά χρόνια με τόσες δραστηριότητες. Από τα σχολικά χρόνια στα Ανάβρυτα μέχρι τα τελευταία του».

Θυμόμουν τον Σωτήρη από τα μικράτα μου. Πληθωρικό, ορμητικό, διαβασμένο, ενθουσιώδη με βαρύ επώνυμο, βαρύτερη βιομηχανία και δονκιχωτικά όνειρα. Αυτά ήταν που του τα στέρησαν όλα. Όλα εκτός από την μαχητικότητά του.

Είναι, μεγάλης, απορίας άξιο πως ένα οξύ πνεύμα, με σύνθετο τρόπο σκέψης, καλά πληροφορημένο, πίστευε πως θα μπορούσε να επικρατήσει σε μια αναμέτρηση με το κράτος παίζοντας στο ταμπλό της ενέργειας και της άμυνας.

Έτσι η Χρωματοουργία Πειραιώς κατέρρευσε και ο ίδιος πτώχευσε. Πέρασαν μερικές δεκαετίες και ήρθε το κράτος, το ίδιο κράτος, με τα ευρωπαϊκά του πια ενδύματα, με τους απογόνους της νομής της εξουσίας και περιόδευσε πάνω στα ερείπια της ΧΡΩΠΕΙ.

Με τον πρώτο μινίστρο αγέρωχο με τα χέρια στις τσέπες, με υπουργούς και τον πρεσβευτή των Η.Π.Α. Κάτω από έναν ουρανό που δεν έγγραφε ούτε υποψία σκιάς στη γη, με φόντο την παρατημένη βιομηχανία, ένα απόλυτα γκριζο, αφόρητα στενάχωρο σκηνικό.

Που γινόταν ακόμα πιο στενάχωρο, πιο άχρωμο από τα ενσταντανέ ανάμεσα στο πρωθυπουργεύοντα και τον πρεσβευτή να αλλάζουν αγκωνιές με χαρούμενα μάτια πάνω από τις μάσκες. Στο φόντο τα ερείπια.

Κι από κοντά όλη η αβάντα που παρέχει ο συμπολιτευόμενος ψηφιακός κόσμος ο οποίος επιμένει να αυτοπροσδιορίζεται ως δημοσιογραφία. Σχέδια μεγαλόπρεπα, μακέτες εντυπωσιακές, αισιοδοξία. Δηλώσεις και λόγια επιδέξια του τύπου: για να να μετατραπεί η παλιά ΧΡΩΠΕΙ «

σε πολυδύναμο χώρο, όπου θα συνυπάρχουν ερευνητικά κέντρα και νεοφυείς επιχειρήσεις, επιτρέποντας την απρόσκοπτη όσμωση μεταξύ επιστήμης και καινοτόμου επιχειρηματικότητας»

Και στο φόντο τα ερείπια. Ευτυχώς που ο Σωτήρης δεν τα έζησε και αυτά, μας είχε αφήσει δέκα μήνες νωρίτερα.

Πολύ μελαγχολικός τρόπος να κλείσει μια τόσο προβληματική χρονιά, που οδηγεί σε μια άλλη, τόσο απρόβλεπτη.